

“Bruisend Brussel voedt zoektocht naar rust”

Een grootstedelijk leven bulkt van de prikkels, activiteit en vrijheid. Jurian Van Parys, al 17 jaar ingeweken hoofdstadbewoner, pikt dat drukke aanbod gretig mee, maar vindt tegelijk ruimte voor rust en gemeenschapsvorming. “In Brussel moet je zelf op zoek gaan naar een parochie die jou ligt. Dat vergt enige inspanning, maar is ook boeiend: *against the odds* gemeenschap vormen.”

Sylvie Walraevens

“Geloof is een speciaal beestje. Er komt ook rede, niet-weten en ongeloof bij kijken.”

© rr

BIO

Jurian Van Parys (1978) is juridisch adviseur en teamhoofd bij het Departement Kanselarij en Buitenlandse Zaken van de Vlaamse overheid. Als lid van de christelijke denktank Logia publiceert hij opiniestukken in de Vlaamse media. In zijn woonplaats Brussel zet de Gentenaar voluit in op gemeenschapsvorming, vooral via de school en de parochie. Hij vond kerkelijk onderdak in een plaatselijke, innovatieve geloofsgemeenschap in de pastorale eenheid Franciscus in Evere. Met zijn echtgenote verzorgt hij daar de vormselcatechese.

a

Is ik in het Gentse was gebleven, was mijn leven ongetwijfeld meer geconditioneerd. In Brussel kan ik mijn eigen weg gaan en die kans grijp ik. Schaarbeek werd ons dorp, de school van de kinderen onze vriendengroep, het Josafatpark onze tuin. We fietsen naar het werk en naar school, en hobby's vinden we in de buurt. Ja, zo lokaal en gezellig kan de hoofdstad zijn. Alleen: het wordt je niet in de schoot geworpen; ik heb actief de school- en kerkgemeenschap opgezocht en draai er enthousiast in mee. Mijn vrouw en ik geven catechese in de Sint-Jozefkerk van buurgemeente Evere. In Brussel bestaat dat uit een 2-jarige voorbereiding die uitloopt in de enige communie in het vierde leerjaar.

Inspirerend Woord

Ik ben al lang geraakt door de Blijde Boodschap, die ik het liefst ontdek via bemiddeling van een goede woordvoerder. Zoals veel modale katholieken ken ik de Bijbel slecht. Ter voorbereiding van de communicatiecathese verzamelen we met de catechisten bij ons thuis voor een Bijbelavond met de pastoor. Zijn Bijbellesing is niet

kindgericht; ze verrijkt mijn volwassen verstaan van de teksten en helpt me mijn geloof te ontdekken als bron van inspiratie, energie en troost. De prikkelvolle stad doet je bewuster naar rustpunten zoeken. Het geloof is als therapie voor mij: het is gratis beschikbaar en ik heb er iets aan. Niet dat de geloofsvraag zo evident is, geloof is een speciaal beestje. Er komt ook rede, niet-weten en ongeloof bij kijken. Ik weet niet hoe stevig mijn geloof is, maar de teksten raken mij. Ik volg de actualiteit nauwgezet en de polarisatie in de media treft mij. Er is meer opinie dan kennis. In de Bijbel vind ik teksten die verrassend actueel zijn en een waarheid die mij appelleert. De Schrift doet mij nadenken over zogenaamde evidenties. Zo vind ik de parabel van de arbeiders van het 11de uur verrassend: een tegengewicht voor de dominante meritocratie waarbij velen uit de boot vallen. Terwijl in het Rijk Gods allen te eten krijgen. Die invalshoek vind je niet in de mainstreammedia. Ik hou van het tegendraadse van Jezus' Woord. Dat Woord vind ik ook in de christelijke denktank Logia waarvan ik lid ben. Logia wil de Blijde Boodschap in de media

aan bod laten komen, impliciet of expliciet. Ik leef mij daarin uit, vooral via opiniestukken. Ik heb een positieve aard, maar met de jaren ondervind ik dat enthousiasme energie vraagt. Mijn geloof helpt me voorbij dreigende berichtgeving en complottheorieën toch het hoopvolle te blijven zien. Die positieve toon kenmerkt mijn opiniestukken. Om de vragen die het geloof toch steeds weer in mij oproept te beantwoorden, volg ik een lessenreeks in de School voor Geloofsverdieping. Bij de inleiding sprak hulpbisschop Jean Kockerols het woord 'ongeloof' uit en daar was ik blij om. Geloof is ook twijfel. De reflecties in kleine groepen na de lezing leiden vaak tot een aha-moment: de herkenning van eenzelfde worsteling bij anderen.

Vreugde en verdriet

Mijn voorliefde voor het Woord vindt een pendant in mijn interesse voor rituelen. Voor mij schuilt de grootste betekenis van rituelen in het samen-doen. Gemeenschap vormen is mijn grote drijfveer en rituelen helpen daarbij. Ik zoek het niet ver: gewoon naar de mis gaan en daar samen zingen doet fysiek en spiritueel deugd. Net zoals ik met mijn vrienden vreugde en verdriet beleef tijdens een voetbalmatch van AA Gent. De inhoud vind ik in het Woord, het samenzijn in de rituelen. Tijdens de lockdown heb ik die gemist. Ik liep door het park met mijn zoon, toen ik plots zei: 'Ik heb zin in twee dingen: wenen en naar de mis gaan'. Met dat eerste doelde ik op een ontlading, want het zijn toch vreemde tijden. Maar wat snakte ik ook naar een inspirerend woord in de mis. Toen we in juni weer samenkwamen in de kerk, was dat voor mij een erg emotionele ervaring. Wat had ik dat gemist.

Fratelli Tutti

In de grootstad wordt je geloof uitgedaagd, maar de aanwezigheid van zoveel andersgelovigen intrigeert mij. Als juridisch adviseur voor het Vlaams buitenlands beleid wil ik mij graag inzetten voor de interculturele en interreligieuze dialoog. Ik ben er vast van overtuigd dat er geen wereldvrede zal zijn zonder dialoog tussen de religies. Buitenlandse Zaken is in de kern verbinding zoeken tussen volkeren. Ik droom ervan dat Vlaanderen expertise zou opbouwen als wereldleider in interreligieuze dialoog. De EU is daarvoor de eerste hefboom en Vlaanderen moet wegen op die agenda. Ik voel intuïtief aan dat dat een sleutelrol wordt. Ook de jongste encycliek *Fratelli Tutti* hamert daarop. Het is tijd voor actief pluralisme. Waarom zouden we als christenen niet de eerste stap zetten met een inclusief verhaal? Mijn buikgevoel en gesprekken in Brussel leren mij dat ook in andere religies de meerderheid inclusief denkt. Vrijheid van religie staat al 70 jaar in de teksten van het Mensenrechtenverdrag. Nu moeten we daar echt werk van maken. Omdat formele dialoog vaak te vrijblijvend is, zie ik veel heil in interculturele dialoog op de werkplek. In ziekenhuizen wijzen interculturele bemiddelaars mensen de weg naar de juiste dienst. Ja, mensen van vreemde origine leven soms in een bubbel, maar ik evenzeer met mijn Nederlandstalige parochie, vrienden en school. Er zijn rolmodellen nodig die bruggen bouwen tussen bubbels, ook op geloofsvlak. Het is zo boeiend met andersgelovigen, ook atheïsten, de geloofsvraag in alle openheid te bespreken.” III